

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 142 [2246].

ВІВТОРОК, 30 листопада 1976 року

Ціна 2 коп.

Бережи честь робітничу!

«ПЕРЕД КРАЇНОЮ, ПЕРЕД НАШОЮ ПАРТІЄЮ І НАРОДОМ У ДЕСЯТІЙ П'ЯТИРІЧЦІ ВІДКРИВАЄТЬСЯ ВЕЛИЧЕЗНА, ЗАХОПЛЮЮЧЕ ЦІКАВА РОБОТА. РОБОТА НАДЗВИЧАЙНО ВІДПОВІДАЛЬНА. І ВІД ТОГО, ЯК МИ БУДЕМО ПРАЦЮВАТИ, ЯК БУДЕМО ВИКОНУВАТИ НАМІЧЕНІ ПЛАНИ, ЗАЛЕЖИТЬ МОГУТНІСТЬ, АВТОРИТЕТ І ПРОЦВІТАННЯ НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ, БЛАГОПОЛУЧЧЯ КОЖНОЇ СІМ'Ї, ДОБРОБУТ І ЩАСТЯ КОЖНОЇ РАДЯНСЬКОЇ ЛЮДИНИ».

(З промови товариша Л. І. Брежнєва на Пленумі ЦК КПРС 25 жовтня 1976 року).

Бригада формувальників ливарного цеху сірого чавуну, очолювана Олександром Дашенком, однією з перших серед комсомольсько-молодіжних колективів кіровоградського заводу «Червона зірка» достроково виконала завдання першого року десятиї п'ятиріччя. Молоді виробничники рапортували про це напередодні 59-ї річниці Великого Жовтня.

На трудовому календарі бригади — січень 1977-го. Чи вдалося сповна використати резерви, про які йшлося під час захисту зустрічного плану на початку року?

Розповідає бригадир Олександр ДАШЕНКО:

Взяв зобов'язання — виконай!

ПОЗИЧ РЕЗЕРВУ, СУСІДЕ!

— Результатами своєї роботи в нинішньому році ми задоволені. До 106-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, наприклад, виготовили не 12 тисяч надпланових дисків, як обіцяли, а майже 15 тисяч. Навчили професії формувальників десятиох молодих робітників замість чотирьох. Зросла продуктивність праці, трохи підвищилась якість форм.

Але у нас є немало підстав бути й незадоволеними. Бо ми могли б зробити більше й краще, якби нам удалося налагодити чітку взаємодію всіх ланок конвеєра, про яку ми так багато говорили, коли висунули зустрічний план. Та ця взаємодія — від землепрототипу до заливальної дільниці — кльмгас.

Бригада робить форми дисків для висівних апаратів сівалок. Процес їх виготовлення складний. Взагалі одержувати тонкі деталі ливарним способом нелегко, дуже високий процент браку. А в одному з пунктів зустрічного плану бригади сказано: здавати всю продукцію з першого пред'явлення. Значить, ми мали на увазі ще не використані можливості.

Скажімо, на початку року в землепрототипному відділенні появились дві нові, продуктивніші установки. Для нас це ма-

ло особливе значення, адже вимушені простої треплялися здебільшого через нестачу формувальної суміші. А що таке простої? Це — штурміщина в кінці зміни, бо норму ж потрібно виконувати. Звідси й недоброякісні форми.

І от модернізація землепрототипного відділення на тому й кінчилася. На суміжній дільниці ще працюють три старі установки, які не повністю задовольняють наші потреби. Часто надходить або надто суха, або надто волога суміш — просто якесь рідке місиво. Спробуй набити нею форму! Мабуть, уже пора замінити все устаткування.

Ми наче між двох вогнів. З одного боку — землепрототипна дільниця, з другого — дільниця заливання чавуну. Іноді наробимо форм, заставимо ними весь конвеєр і... чекаємо. Чекаємо, коли ж, нарешті, заберуть наші виробки, щоб можна було продовжити роботу. Такі вимушені «перекурки» порушують ритм, породжують штурміщину, брак. До того ж після перепочинку, вимушеного розслаблення починає найважче.

А все починається з плавильної дільниці. Не вистачає металу, часто низька його якість. Тут стоїть лише одна вагранка відсконаленої конструкції, вона дає за зміну до 15 тонн металу. Всі інші — старі, менш потужні.

Внаслідок такої нескордированості бригада і цех втрачають дуже багато. До того ж ми не завжди використовуємо свої внутрішні резерви. Візьми, наприклад, робочий час. Можна навести безліч прикладів того, як формувальники роблять зайві рухи. Треба вчитися у кращих робітників. Разом з ветераном П. С. Махоньком працює Федір Яниук. Він нею підігрує своєму напарникові, подаючи йому підпалючі дощечки. Недаарма ця пара вважається однією з кращих у бригаді.

Отже, річне завдання ми виконали. Та план на наступний рік буде ще напруженішим. Тож на порядку денному залишається питання про резерви. Сьогодні воно стоїть особливо гостро.

ЗОВНІ він схожий на спортсмена: міцно скроена постава, повне обличчя, на якому світло-голубі очі і м'яка усмішка створюють помітну, але приємну дисгармонію. Високий. Рухи скоординовані. Виявляється, Володимир непоганий гандболіст, член збірної заводу.

Говорить розсудливо, точний у добірї слів. Відчувається внутрішня впевненість у собі, у своїй справі. Саме за впевненість, котрої досягають активною роботою розуму і серця. Поруч нього почуваш себе спокійнішим: є на кого спертися, є у кого спитатися поради.

Мимоволі згадуєш поучте від секретаря парткому заводу Петра Маркіяновича Олійника: «Авторитетний, надійний комсорг». Признаєся, що слова секретаря я сприйняв тоді суто символічно: неріdko зовнішнє благополуччя в першій організації приписується авторитетові її ватажка. Невдовзі мій скепсис (хитка ланка досвідів) розвіявся. Розмовляючи з багатьма людьми, я переконався, що у Володимира Личмана авторитетний характер. Не посада, хоча вона у нього помітна — начальницького одного з провідних секторів СКБ.

Не ставивши латажка ста сорока семи членів ВЛКСМ, а саме характер його. Як і чим це пояснити? Молим словом «комунікабельність»? Так, він легко сходиться з людьми. «Перше враження від людини, хоча й буває ілюзійним помилковим, гадаю, найсуттєвіше», — це його слова. Коли в організації влізло поповнення (п'ятинадцять молодих спеціалістів), уважно придивлявся до кожного. Одна з визначальних рис у людини для нього — зацікавленість. «Зацікавленість — стимул активної волі, а значить, і чинник». Потім з кожним із новачків розмовляв окремо.

На дослідно-експериментальній дільниці була інше, але міцна первинна комсомольська організація, яка мала свої стадії традиції. Новачок відразу не відчував і мимоволі підпавляв настроюватися на колектив. І раптом — велике поповнення — мікроклімат організації було порушено. Виник навіть конфлікт: молоді спеціалісти написали доповідь про неадекватність одного з працівників.

Звичайно, докучу а новачків це не сподобалося. Їм звинуватили в накледі. Відсахнувшись від цієї наскоки дівчини утворилася порожнячка. Адміністративне втручання в такому разі могло б з'ясувати істину, але нормалізувати психологічний мікроклімат у колективі — наразді. А відсутність останнього, Володимир це добре розумів, помітно знижувало продуктивність праці на дільниці.

Вирішив розмовляти з кожним окремо, щоб знайти корінь зла, викорчувати його. Це забрало і час, і енергію, однак наблизило до розв'язання проблеми.

Олександр Скрабін йому сподобався відразу. Перше враження стало вражальним. Ерудований, темпераментний, а головне — добросовісний. Молодий інженер-конструктор до першого комсомольського зурочення поставив-

● **ВОНИ ОЧОЛЮЮТЬ ПЕРВИННІ**

АВТОРИТЕТНИЙ ХАРАКТЕР

ся серйозно, зацікавлено. Личман і рекомендував його комсоргом двадцять першого відділу.

Про роботу відділу Личман розповідає цікаво, захоплено. Відчувається: це його улюблена справа. І він її знає. Щоб керувати такою комсомольською організацією, до складу якої входять освічені люди, йому необхідно було, перш за все, осягнути справу, котрою займається кожен товариш. Це потрібно було, щоб зрозуміти: налагодити лінове соціалістичне змагання можна лише неробочими системою зв'язності кожного окремого конструктора. А коли він у складі бригади обкому комсомолу перевіряв роботу штабів «Комсомольського прожектора» в Кіровограді, побачив: на їхньому заводі ця справа не на рівні, про що чесно й сказав, приїхавши додому.

Активно мислячи — значить передовісім аналізувати вчлики і при потребі — виправити свою, хай і неумиснену, помилку. Для цього треба мати чесний характер.

— Мені допомагає література, — сказав Володимир, — особливо поезія.

У розмові про поезію я, по суті, й познайомився з Володимиром Личманом, комсоргом СКБ Олександрійського електромеханічного заводу. Йому подобається Р. Рождественський. Не тільки формою віршів, хоча вона — димамія й вольова — імінує сміливим втручанням у складні площини людського існування.

— Поет змушує замислитися над тим, що діється навколо тебе на заводі, скажімо, і, якщо хочеш, в усьому світі. Чесно кажучи, я не раз перевіряв свої вчинки поезією. І, бувало, доводилося виправляти помилку.

Справді, це кропітка й напружена внутрішня робота розуму і серця. Для стороннього ока, можливо, й не помітна. Зате вона позначається на вчинках.

Ми говорили про час, про його весіння і виноги, про рівень людських стосунків, про те, що на жаль, двадцять чотирьох годин доби не вистачає для всього. А йому в двадцять п'ять років це так багато треба знати, відчувати, зрозуміти. І якщо природно, спокійно, але твердо він сказав: «Переконавшись, що без комсомольської роботи життя не було б таким повнокровним».

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

У Центральній Ревізійній комісії ВЛКСМ

26 листопада відбулося засідання Центральної Ревізійної комісії ВЛКСМ. З інформацією про її роботу з березня по листопад 1976 року виступив голова комісії В. Б. Арсент'єв.

Центральна Ревізійна комісія ВЛКСМ розглянула і затвердила план роботи на 1977 рік.

Про досвід роботи ревізійних комісій комсомольських організацій Білорусії по контролю за додержанням комітетами комсомолу фінансово-бюджетної дисципліни зробив повідомлення голова ревізійної комісії республіканської організації А. І. Садовський.

(ТАРС).

ЗАВОД зустрів їх веселим гурчанням автомашин, передзвоном кранів, що несли у своїх сталевих обіймах кількатонні плити і колони, сліпучими спалахами електрозварки. А ще — доброзичливістю та увагою наставників.

Коли настав час закінчувати виробничу практику, дівчата зі Стрийського професійно-технічного училища № 16, що на Львівщині, вже твердо визначили своє майбутнє: працюватимуть

ТУТ НАШ ДІМ

на головному заводі Світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

... Четвертий рік уже, як вони пов'язали свою долю з наддніпрянським краєм. Працюють дівчата електрозварницями. Під спалахами дугової зварки в їхніх спритних руках з окремих шматків арматури народжується суцільний металевий каркас.

Марія Марцинка та Любов Дмитришина трудяться в одній бригаді, яка за підсумками третього кварталу вишла переможцем у соціалістичному змаганні між комсомольсько-молодіжними колективами підприємства, а ще в серпні відкрила рахунок другого року п'ятиріччя. Є у дівчат заповітне бажання — обов'язково завоювати право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС на честь 60-річчя Великого Жовтня.

Марію комсомольці бригади обрали групкомсоргом. До речі, Марцинка — то її дівоче прізвище, а по чоловікові вона — Кравець. Люба Дмитришина — вже Недзельська.

Знайшли в робітничому селищі Власівка своє щастя Леся Конечник і Марія Поточник. У їхніх сім'ях — Гусачів і Леусів — підрастають сини. А у Ганни Гринчишин (тепер уже Васищенко) — донька. Нещодавно Надія Петришина змінила прізвище на Кузьменко. Ближчим стало для дівчат із прикарпатського краю місто енергетики, підприємство, на якому робили перші свої кроки в трудове життя. І йдуть на Львівщину листи з теплими словами про Наддніпрянщину, про добрих, роботящих світлозодців, з котрими вони трудяться пліч-о-пліч.

І. КАРАНТ,
м. Світловодськ.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

Помою, пропагандистові, належить бути і педагогом, і економістом, і філософом, і соціологом, аби переконливо донести ідеї партії до кожної молоді людини. Так думає Людмила Олександрівна КУДІНОВА, яка вже кілька років керує одним з кращих комсомольських політгуртків в Онуфріївському районі.

— Вслухайтесь: зрозумілі, скільки разів повторювані поняття. Навіть фрази знайомі: читали в газетах, чули по радіо. А в суті їхню, виявляється, не проникли. Ковзнули вони по свідомості, не зачіпаючи глибоко, не змушуючи мислити активно...

Хоч і немає такої професії — пропагандист, але робота з молодіжною аудиторією вимагає особливого професіоналізму, адже саме в такому віці поряд з прагненням до знань особливо гостро у людей виявляється самовпевненість, скепсис.

Тут, мабуть, саме час представити читачам співрозмовницю. Людмила Олександрівна — завідувача плановим відділом, заступник керуючого Онуфріївським райбюро «Сільгосптехніка». Майже десять років тому за направленням Української сільськогосподарської академії вона приїхала до Павлиша. Місця роботи відтоді не змінила, громадського доручення — також. Правда, ми не кожному можемо, поклавши руку на серце, подарувати ці два слова — «за покликанням». У неї ж вийшло саме так.

Перші заняття пам'ятаю чітко. Писала ґрунтовні конспекти, щоб допомогти своїм комсомольцям глибше зрозуміти якусь дуже потрібну, цікаву статтю з «Нового часу», з журналу «За рубіжком» — цим порадились для мене ще зі студентських років. У себе на курсі була незмінним політінформатором. Читала масу літератури, але без цього журналу обійтись ніяк не могла. Тож і домовилась, щоб у кіоску лишили його мені.

Тепер підготовка відбирає значно менше часу, хоча старими контактами ніколи не користуюсь. Якщо моє слово може в чомусь допомогти молодим товаришам, котрі тільки починають на цій дуже нелегкій ниві, я б порадила: частіше обмінюйтесь думками зі слухачами. Нехай страшно вато в перші хвилини відірватись од списаних аркушів. Треба примусити себе відкласти їх убік. Зате в нагороду відстанете справжній контакт, зрозумієте, як сприймаються ваші слова. У нас, наприклад, у комсомольському політгуртку «Політика КПРС — марксизм-ленінізм у дії», часто виникають суперечки, цілі дискусії. Мене це радує. Можливо, не одразу вдається переконати когось із слухачів у хибності його позиції, зате здобуде в словесних баталіях глибше осідле у свідомості.

Останнім часом до нас прийшло багато молодих спеціалістів. У питаннях практичної економіки вони поки що почуваються не зовсім упевнено, і їм необхідно допомогти. Просто разом обговорити наші внутрігосподарські проблеми. Про безумовну користь таких бесід може свідчити й той факт, що минулого року п'ятьох із тринадцяти слухачів гуртка нагороджено знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки».

Можливо, й не слід було б говорити, але зустріч з іншими пропагандистами на районних семінарах підтверджують сумний висновок: слухачі не полюбляють виступати. Мої навіть признавалися не раз: «Нам хочеться ходити, повірте. Якби тільки не питали...» А на мою думку, якраз і треба найбільше протидіяти пасивності, інертності слухачів. Як позбуваємось його? Поступово. Пропоную підготувати до чергового заняття реферати, з тим щоб доповнювали мене, «підказували». Комсомольця я бачу тільки таким — самостійно мислячим, ерудованим, обізнаним з останніми новинами як у нашій країні, так і за кордоном. Формувати особистість допомагають і політінформації, які ми регулярно проводимо перед черговим заняттям.

Приглядаюсь уважно до хлопців, дівчат. Давно хвилює проблема підготовки з числа гуртківців молодого пропагандиста. Павло Вергун? Тамара Крейдич? Хто з них прийде на зміну?

РОСТИ НАМ БЕЗ СТАРОСТІ

Нова сторінка в літопису дружби

Минулого тижня відбувся дружній візит Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва в Румунію, який вписав нову сторінку в літопис дружби наших двох країн.

Трудящі СРР палко вітали високого радянського гостя. Справжнім народним святом стала сердечна зустріч, влаштована Л. І. Брежнєву населенням Бухареста. Почуття братерства і дружби продемонстрували трудящі столиці Румунії і на багатотисячному мітингу 24 листопада.

Радянський Союз — головний зовнішньоторговельний партнер Румунії. При нашій технічній допомозі в СРР будуються великі промислові підприємства, поглиблюється

науково-технічне співробітництво, зростає обмін духовними цінностями, широко розвиваються зв'язки по державній лінії, а також між громадськими організаціями, в тому числі молодіжними. СРСР і СРР погоджено виступають на міжнародній арені.

Між нашими країнами не існує будь-яких великих нерозв'язаних питань, сказав Л. І. Брежнєв. «Але всі ми зацікавлені в тому, щоб якомога повніше використовували на благо наших народів можливості, закладені в традиційній радянсько-румунській дружбі. В цьому, власне кажучи, і є головний зміст наших переговорів у Бухаресті».

Наприкінці радянсько-румунських переговорів товариші Л. І. Брежнєв і

Н. Чаушеску підписали спільний документ — «Заяву про дальший розвиток співробітництва і братерську дружбу між КПРС і РКП, Радянським Союзом і Румунією». В ньому відображені основні моменти переговорів, намічені шляхи дальшого розвитку співробітництва наших комуністичних партій, країн і народів.

У радянсько-румунського співробітництва добрі перспективи. В спільному документі підкреслюється рішення КПРС і РКП і далі розвивати своє товариське співробітництво на основі принципів марксизму-ленінізму і пролетарського інтернаціоналізму, рівноправності, в дусі взаємного довіри і поваги. Обидві партії мають намір і далі активно боротися за

єдність рядів міжнародного робітничого і комуністичного руху.

Економічне співробітництво, яке вже досягло високого рівня, дедалі більше набуватиме таких прогресивних форм, як промислове кооперування і спеціалізація. Щетісніше погоджуватимуться народногосподарські плани.

Велику увагу на переговорах було приділено зовнішньополітичним питанням. Як Радянський Союз, так і Румунія докладають енергійних зусиль з тим, щоб зробити розрядку міжнародної напруженості необоротним процесом і доповнити її конкретними заходами по роззброєнню.

УХ ВІТАЛИ У РОБІТНИХ І НА СЦЕНАХ СІЛЬСЬКОХ КЛУБІВ, ПРОГРАМУ КОНЦЕРТІВ САМОДІЯЛЬНИХ АНТРОПІВ З КІРОВОГРАДА СВЯТІЛИ ДАЛЕКО ЗА МЕЖАМИ НАШОЇ КРАЇНИ. НИНІ СТУДЕНТИ ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ГОТУЮТЬСЯ ПОДАРУВАТИ СВОЇМ ШАНУВАЛЬНИКАМ ВІНОК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ І НА ТАЦІВ, ЯКІ ЗАПИСАВ У СЕЛАХ ОБЛАСТІ КЕРІВНИК АНСАМБЛЯ В. БОСНЯ.

Фото Л. РІЗНИЧЕНКА.

ПРОФЕСІЙ БАГАТО. ОБЕРНИ СВОЮ

ШКОЛА ВИРОБНИЧОЇ

Щороку сотні випускників шкіл Маловісківського району стають колгоспниками, робітниками. Та ось біда. Надто довго (порівняно з кваліфікованими кадрами) «коєфіцієнт корисної дії» юного поповнення залишається низьким. Потрібен час, щоб молодий механізатор чи робітник «вписався» в робітничий колектив, набув професійної майстерності. У деякого цей процес досить складний. При першій же зустрічі з трудностями вони пасують, а то, чого доброго, і залишають роботу. Статистика свідчить, що серед тих, хто не виконує норм виробітку, допускає брак, чимало молоді, котра починає трудове життя. Та чи так уже це закономірно? Невже не можна нічим допомогти юнакові чи дівчині, що вступає в нове, виробниче життя? Звичайно, можна! Багаторічна (цього року

випсавнюється двадцять) дружба колгоспу «Перше травня» та Злинської середньої школи Маловісківського району підтверджує це.

Старшокласники оволодівають тут професією тракториста-машиніста. Але не тільки оволодівають (на жаль, у багатьох сільських школах далі цього не йдуть), а й постійно практикуються в роботі.

Голова колгоспу Василь Микитович Кобилев бачить у членах шкільної виробничої майбутніх механізаторів господарства. Вони — господарі 63 гектарів орної землі, яку виділив їм колгосп. Школярям довіряють техніку. Влітку багато з них працюють помічниками комбайнерів нарівні з дорослими. А збирати врожай зі «свого» поля — велика радість.

Найбільшого успіху досягають тоді, коли обидві сторони гостро

зацікавлені у справі, яку роблять.

Тож і допомогли першотравенці створити добру матеріальну технічну базу для навчання старшокласників, дали учням кілька тракторів, іншу сільськогосподарську техніку. На полях колгоспу майбутні механізатори проходять літню практику з виробничого навчання.

Отак спільними зусиллями школи і колгоспу розв'язано (і вже давно) одну з колись найбільш болючих проблем у селі — проблему трудових ресурсів. Для підтвердження цього досить сказати, що нинішнього літа двадцять юнаків і дівчат пішли працювати в колгосп.

Юнаки сіли за кермо новеньких тракторів, дівчата поповнили рілничі ланки. Та вони вже не були новачками в ділі, за яке бралися, бо за плечима у кожного — школа виробничої бригади. Школа потрібна, надійна, перспективна.

П. ЧУЩЕНКО, інспектор Маловісківського районного відділу народної освіти.

ДТСАФ-50

Подковник Грималовський

І. Недалекий дзвін трамвая. Гуркіт возів по бруку. І все поволі стихає — на Кіровоград опускає свої крила молодий вечір, ще із сонцем, ще без прохолоди. Срібляється Інгул. Поблизу моста на вулиці Карла Маркса, біля старої верби, стояли двоє: чорноокий юнак і поспівний старий чоловік. Батько і син. Дмитро захоплено дивився з батьком своєю радістю. Його, студента третього курсу технікуму комуністичної освіти, вчора викликав до себе перший секретар міськомкому комсомолу Олександр Бродський.

Песнопіючого, полум'яного Бродського в технікумі знали й любили. Появиться він — його зразу ж оточують хлопці

і дівчата. Бо від нього почуєш і точну відповідь на найскладніше запитання, і цікаву розповідь про велике життя країни — колективізацію, будівництво заводів, про Червону Армію...

У технікумі працював гурток Тсоавіахіму. Дмитро, за порадою Бродського, вступив до нього і незабаром став одним із кращих гуртківців. Виняв військову справу, над усе подружился зі старим шофером броньовика.

Шофер казав їм: — Вам, молодим, перш за все треба знати техніку... Може, й ви підніметься на крилах угору, може, будете тримати штурвали бойових машин...

Це ж він, Бродський, подружив їх із комсо-

мольцями заводу «Червона зірка». І скільки потім було у них захоплюючих зустрічей, вечорів!...

Та на цей раз Бродський повів мову про інше: — Товаришу Дмитро! Ти хотів би бути в Ленінграді? — Планується екскурсія? — Ні. Міськом рекомендує тебе як одного з найкращих комсомольців у Ленінградське морське училище імені Фрунзе. Згоден?

Останній незакінчений курс... І раптом залишив? А Бродський так і сказав: «Якщо згоден, через два дні в путь!»

Від себе нічого не сховав. Жаль міста, жаль друзів, боляче з ними розставатись. Але міськом рекомендує. Значить, вірити, довіряє... І це мрія — продовжити навчання в Ленінграді, та ще у військовому училищі...

Неначе відчув, угадав усе батько — пішки з Панчового, за п'ятдесят кілометрів, через ліс та Обознівку приїшов у місто. В мішку приніс і

гостинців — мати напекла піржиків з каліною і вишнями... Та хіба до них — син ділиться радістю...

2.

А батько від почутої звістки аж зблід і змовк. Думи обісали його поспіву голову.

Ілько Грималовський, колишній червоний партизан, і тепер воював за нове життя. Колись у славному Капізкому полку громив австро-німецьких окупантів, бив ворогів, що повставали проти Країни Рад, борючись із куркульством.

А тепер, коли в селі створювались колгоспи, він був одним з найактивніших організаторів. Хіба забуває Дмитро той вечір, коли батько, закритавлений, ледве живий, добрався додому? Бандити-

куркулі накиннулись на нього з ножами.

Тоді Дмитро сказав: — З тобою, батьку, буду.

І ночі не спав, згадавав і свої шляхи — наймита. Пас куркульських коней, корів. І так пройшло б у гірких наймах усе його життя, якби не Радянська влада.

А вранці показав батькові аркуш паперу. — Що це, Дмитре? — спитав батько.

— Заява в комсомол. Буду з вами, комуністами.

Вже разом з комсомольцями агітував за ТСОЗи, коопу, колективи, вчив неписьменних у хаті-читальні, з драмгуртківцями ставив «песи-агітки», розмальовував стіни газетою, біля якої збиралося все село.

Темного вечора на стежці біля річки, де росли верби і густі очерети, схопили і його: — Ти, білшовицький вироку, торкнешся рукою ще раз, один раз паперу — і підеш на дно жаб годувати! Вб'ємо, впопиме — і сліду не зостанеться.

Та не злякався погрози. А згодом його, молодого

політбійця, кращого комсомольця, комуністичний осередок села послав у Кіровоград на навчання, в технікум комуністичної освіти...

Секретар на прощання потиснув руку, сказав: — Віримо тобі. Часу не гайуй. Учись, набирайся ленінської мудрості. І пертайся. Нас чекають нові бої. Ти нам будеш потрібен.

Учитися було важко. Дуже важко. Бо не одне літо, і осінь, і весну, і зиму провів він не в школі за партєю, а в наймах. Проте він штурмував науку, захоплювався працями Леніна, «кагеброю революції». Він не забував, не міг забути слів секретаря партгорредку... І мріяв, як він повернеться в село, загартованим політбійцем, може, оберуть його секретарем комсомольської організації, а може, й рядовим разом з хлопцями і дівчатами на комуністичних цинах будуватиме нове життя.

Микола СТОЯН.

(Закінчення буде).

АЛЕ Ж Є МЕЖА?

Дорога редакціє! Звертаюсь до вас по пораді, як мені бути.

Мені двадцять три роки, та я вже встиг втратити силу волі. Причиною всього цього стало те, що згубило багатьох — горілка. Вперше я покуштував спиртного в ранньому дитинстві, коли мені було всього десять років. Допомігав сусідам будувати дім. І дорослі, заради сміху, напоїли мене наливкою. Потім у 14 років я став частіше вживати спиртне. Починалося з пива, вина і кінчалося проклятим самогном.

І ось семирічний стаж п'яниці, по-моєму, довів мене, як кажуть, до ручки. Зараз я не працюю, можна прямо сказати: веду паразитичний спосіб життя.

Не минуло й місяця, як я розійшовся з дружиною, з якою прожив три роки. Любив її дуже, коли був тверезим, звичайно. Справа в тому, що я вступив у шлюб уперше, вона ж — удруге. Життя почалося добре.

Я відчував турботу, жіночу ніжність, але це тривало не так вже й довго. Не минуло й року, як дома почалися сварки. Доходило навіть до бійки, коли появилася власна самотонка.

Сварки, п'янки процвітали. Тверезим я бачив, як це заражає розвинутої дитини (жіночої дочки від першого шлюбу), усвідомлював свою вину, вину дружини, але ж дитина ні в чому не була винною...

Після чергової сварки я пішов з дому і тепер зі мною робиться щось незвичайне. П'ю, а коли настають хвилини і години тверезості, мене терзає совість. А ще більше мучить те, що я любив і люблю може вже колишню дружину. І тоді знову намагаюся залити свої муки спиртним. Чекаю кінця, а якого — сам не знаю. Але ж є кінець усьому!

І ось я звертаюсь до вас по пораді. Як мені бути?

Свого прізвища не називаю. Не через те, що боюсь осоромитись, ні. Далі нікуди. Просто не хочу, щоб дитині докоряли і з неї кепкували.

нестерпно болить голова, поганий настрій, дратівливість. Він, мабуть, полюбляє скаржитись на свою долю, коли п'яний, сильний до бійки не тільки з дружиною. Ці характерні риси багатьох хворих, багатьох людей. Злісні алкоголіки, як правило, не можуть вести людський спосіб життя і закінчують свої дні у психіатричних клініках.

У нашому випадку особливо прикро: пише зовсім молода людина, яка фактично тільки вступає в життя. Лист викликає обурення, гнів, співчуття.

Держава виховувала чоловіка, навчала його в школі й на роботі, а армії, безліч хороших він бачив навкруги. Оженився сам, ніхто не силовавав, у сім'ї наче все було гаразд. Любив дружину і дитину. Чого ж іще йому треба? Важко відповісти однозначно, бо, мабуть, не існує якоїсь єдиної причини, що призвело автора в ряди алкоголіків. Важко й ставити діагноз заочно, не знаючи ані людини, ані її батьків та їхнього життя. Певно, тут низка причин, які вплинули на людину. Тут і перша чарка, випита «заради сміху» в ранньому дитинстві; слабкість характеру, інтересів та переконань, сформованих, точніше — погано сформованих у юності та в школі: сімейні стосунки й традиції, що дозволяли дитині привчати до горілки змалку. Особисто мені здається, що автор у дитинстві та й тепер був і залишається людиною безвольною, несамостійною, ним потуралі інші, а він лише підкорявся чимось зовнішньому, впливу, тиску. Був би радий вибачитись, якщо я помиляюсь. Та основна вина лежить, безперечно, на самій людині, самому авторі, і це хотілося б йому сказати.

Хотілося б на сторінках газети звернутись іще раз до батьків, які «заради сміху» дозволяють своїм дітям куштувати спиртне і не вбачають у цьому нічого поганого. Товариші! До чого призводять такі речі, ви можете переконатися з листа молодій людині до редакції. Кожна чарка, випита дитиною, б'є по вас! Хіба може бути для батьків більше горе, ніж скалічена власними руками доля своїх дітей? Хіба не називає вас нічого історія, викладена на сторінках газети в тому листі? Не тіште себе ілюзією, що з вашою дитиною нічого такого не буде, як не було нічого такого із знайомими вам людьми. Все починається з малого, і велика дорога, і добре, і погане. Хай ваші діти, шановні батьки, привчаються змалку тільки до хороших справ, добрих традицій, трудового життя, хай вони

будуть справжніми громадянами країни.

Останнє треба підкреслити. Саме активними громадянами. Адже пияцтво — це один з полюсів міщанства, суть його філософії. «Нехай дитина вип'є наливочки, солоденька ж» — хіба ви не чули цього і в сім'ях з невисоким рівнем освіти, і в родинах інженерів? Усі добре розуміють, що для десятирічної дитини набгато смачніш й солодші цукерки та ситро, але ж наливка — «з градусом»!

Пияцтва не можна викоринити — остаточно однокимися заходами. Звичайно, потрібні і боротьба з п'яницями, і осуд громадськості, і антиалкогольна пропаганда. Але в першу чергу необхідно боротися з міщанством.

Закінчуючи коментар, я хочу висловити пропозицію. На мій погляд, слід створити спеціальну консультатцію, в якій працювали б медики, педагоги, досвідчені вчителі, психологи, психіатри та інші спеціалісти. Ця консультатція діяла б на громадських засадах і консультувала б населення у справах виховання дітей, сімейних стосунків молодозоні, допомагала б розв'язувати родинні конфлікти тощо. Туди могли б звертатись при потребі й такі люди, як автор коментованого листа. Річ у тому, що прийти до лікарні безпосередньо чи незручно, чи соромно, чи, здається, немає потреби. Звернутись же в консультатцію — це зовсім інше. Можна вислухати пораду спеціаліста-нарколога чи дорослої досвідченої людини, педагога, психолога. До важливих рішень готувати людину психологічно. Спеціальна консультатція вже працює у ряді міст республіки та країни. І життя підтвердило їхню доцільність.

Б. СНОПІК,
завідуючий кафедрою психології Кіровоградського педінституту.

ВОНІ ПОДРУГИ. АЛЛА НЕСТЕРЕНКО (ПРАВОВА) І ЛЮБОВ РАПАСІН — ПРОДАВЩИЦІ ПЕТРОВСЬКОГО РАЙОННОГО УНІВЕРСАЛУ. ОДНА ОДНІЇ НЕ ПОСТУПАЮТЬСЯ В РОБОТІ, КОЖНА ШОМІСЯЦЯ ПЕРЕВИКОНУЄ ЗМІННІ ЗАВДАННЯ. ДІВЧАТА ПРАГНУТЬ БУТИ ПРОДАВЦЯМИ ВИЩОГО КЛАСУ. ЛЮБА ЗАКІНЧИЛА ШКОЛУ ПРИ РАЙСПОЖИВСПІЛІ. АЛЛА ЗАОЧНО ВЧІТЬСЯ В КІРОВОГРАДСЬКОМУ КООПЕРАТИВНОМУ ТЕХНІКУМІ. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

НАШІ ЧИТАЧІ РАДЯТЬ...

ПРЯСЯТЬ ДОПОМОГИ...

КЛОПІТ НАШ

Прочитала я всі листи, поради і побажання, вміщені в газеті в «Дискусійному клубі «МК». Дуже вдячна читачам, а особливо Раїсі Андріївні Четвертак та Іванові Гуровичу Ткаченку, які відгукнулися на моє горе, дали слушні поради, підказали мої помилки та помилки вихователів мого сина. Я також вдячна своїм співробітникам, які не залишили мене в біді, підтримали у важку хвилину.

Сина я все-таки перевела в Бобринецьку школу-інтернат.

Щосуботи і на свята він приїздить додому. Я вже кілька разів була в школі. Інколи отримую листи від його вихователів Віри Антонівни Гарби.

В одному з них вона пише: «Листа Вашого

одержала, статтю в газеті прочитала. Валентин — непоганий хлопчик, старається вчитись краще, гарно малює, добре читає, любить книги, слухняний. Буває, що й пустує, та на те ж він і дитина. Він не «важкий» хлопчик, не знаю, хто Вам таке сказав...»

Я дуже вдячна дирекції та всім учителям, вихователям, техніпрацівникам Бобринецької школи — інтернату, котрі підказують, вислуховують.

Так, дискусія допомогла мені визначитись.

Шкода тільки, що ніхто з Кіровоградської школи № 8, де раніше вчився мій син, не надіслав листа до газети...

Тепер, коли у нас усе гаразд, я назву своє прізвище.

В. КАРНАУШЕНКО,
м. Кіровоград.

ЛИСТ БЕЗ ПІДПИСУ

А Я СТОЯВ ОСТОРОНЬ

Одного літнього дня в ставку села Кам'яночого Новоархангельського району купалися діти. Дві дівчинки на гумовій камері допливали до середини ставка... і раптом почали тонуть.

Дев'ятикласник Володимир Баран і ще один незнайомий мені чоловік, не роздумуючи, кинулись рятувати дітей.

Я думав, що діти розкажуть дома про цей випадок, будуть вдячні своїм рятувальникам. Та дівчатка, очевидно, побоялися, що їх лястимуть за легковажність. Ось так і лишилися рятувальники невідомими. Потрібно було б чимось відзначити сміливців. Адже ставок у нас дуже глибокий. Вони ризикували своїм життям, щоб урятувати інших.

Пишу до редакції не тільки для того, щоб нагадати про добрий вчинок людей. З того дня минуло багато часу. Але пригода на ставку не дає мені спокою. Так, про них я пишу з гордістю, а ось своє прізвище мені соромно назвати. Я теж тоді стояв на березі, але... стояв осторонь і у воду не кинувся...

ВІДКРИЙ НОВУ КНИГУ

Серед наймолодших читачів обласної бібліотеки імені А. П. Гайдара різноманітні конкурси, подорожі по книгах виявляють кращих знавців творчості окремих письменників чи книг з певної галузі знань. Одним з таких корисних заходів був конкурс третокласників під девізом «Все про Гайдара».

Школярі прочитали близько сотні книг А. Гайдара та нові твори про письменника: Ю. Прищева «Гори, гори, моя зvezda», Е. Корпачова «Зов походної труби», М. Богданова «Гайдар у гори Магнітної» і інші.

А найкращим колективним читачем виявився з «Б» класу міської середньої школи № 11. Йому вручено подарунок — бібліотечку.

Подібну цікаву форму цього року використали для знайомства молодих читачів із творчістю художника і письменника-натураліста Е. Чарушина, з книгами про братів республіки Прибалтики, Білорусію, Молдавію.

м. Кіровоград.

А. КОРИНЬ.

РЕДАКЦІЯ ДОПОМОГЛА

Жителька міста Кіровограда В. М. Івашенко просила допомогти в ремонті входних дверей своєї квартири. Як повідомив начальник міськжитлоуправління І. І. Вальков, після отримання листа з редакції майстри замінили двері у квартирі В. М. Івашенко новими.

Пенсіонер І. Є. Рибачук з міста Знам'янки в листі скаржився на тяганину у виконанні замовлень в ательє індивідуального шиття одягу відділу робітничого постачання Знам'яньського відділка залізниць. Після втручання редакції прикрий інцидент вичерпано: Іван Євтихійович одержав своє замовлення і претензій до працівників ательє не має. Закріплюючи Осинову попереджено. Про це повідомив редакцію начальник ВРП відділка залізниць В. М. Костін.

Житель м. Знам'янки А. С. Філіппов писав про зволікання гарантійного ремонту холодильника. Його листа ми направили директору Кіровоградського заводу «Ремпобуттехніка» В. І. Генову. Він повідомив, що через відсутність холодильних агрегатів т. Філіппову видано довідку на право обміну холодильника в магазині.

Ми не сподівались отримати такого листа. Частіше в редакцію газети скаржаться ті, хто терпить від випивак, аніж самі п'яниці. Тому здивувалися, коли прочитали перші рядки на аркуші, списаному нерівним почерком. Однак цей лист — закономірне явище. Він свідчить про те, що проблема боротьби з лицем надзвичайно широка вона не вичерпується лише осудом алкоголіка, а торкається багатьох життєвих аспектів.

Людина просить поради. Мабуть, серед тих, хто погуляв у пияцтві, є чимало людей, котрі у хвилини тверезості розуміють трагедію свого падіння і все ж не можуть вийти з цього душевного тупика. Ось тому, вирішивши надрукувати листа без суттєвих змін і скорочень, ми попросили спеціалістів прокоментувати його. Перше слово — психологові, кандидатові психологічних наук Б. Н. СНОПІКУ.

СКЛАДНІ почуття і роздуми викликає цей лист. «Як мені бути?» — просить поради молода людина у читачів і співробітників молодіжної газети. Власне кажучи, це водночас і дивне, і дещо наївне запитання. Відповідь на нього, відома, насамперед, самому авторові. Грамотна, освічена (як це видно з листа), розумна людина, яка у свої 23 роки встигла відслужити в армії, три роки була одружена, мала дитину, працювала, яка наче не пропала ще залишків совісті та розуму, — і не знає, що робити? Такого не буває.

Коли людина хворіє, у неї, звичайно, не виникає сумніву в тому, що робити. Вона йде до лікаря і після відповідних консультацій та настанов приступає до лікування. Алкоголізм — це теж хвороба, хоча самі хворі його, як правило, не вважають. І, як усяку іншу, цю хворобу теж треба лікувати. Терміново, чим швидше, тим краще. Заради власного здоров'я, спокою, людської гідності. Заради здоров'я та кращого майбутнього сім'ї, заради блага суспільства.

Автора дуже турбує доля дитини. Складається враження, що, можливо, це було основною причиною, яка примусила його звернутись по допомогу до редакції газети. Справді, дитина ні в чому не винна і не заслуговує тієї долі, на яку її прирікає батько.

Відчував турботу, жіночу ніжність дружини, але це тривало не так вже й довго. А хто винен у тому, що так сталося, шановний автор? Го-ді вже розбиратись, де праві ви, де ваша дружина, а де не праві, і хто більше. Треба вживати негайних заходів, бо

ЧИМ ШВИДШЕ, ТИМ КРАЩЕ

саме так це можна налагодити сімейні стосунки. Ви ж іще любите свою дружину, і якщо станете на чесну дорогу праці, добра, справедливості, людяності, то, можливо, ваша дружина вибачить вам шкоду, якої ви завдали сім'ї, зокрема дитині. Зважте, що у дочці вже було два батьки. Може у неї третій буде, а може, не буде жодного. Все залежить від вас, зрозумійте це. Але найгірше для дитини — навіть не втрата батька. Найгірше для неї — сімейні конфлікти на ґрунті пиятики, грубої, зневаги батьків одне до одного, бійки. Все це сукупно призводить до розвитку деформованих переконань, антисоціальних поглядів та вчинків, поганої поведінки і (це закономірно) до алкоголізму дітей. Я не знаю про вас нічого, але мені здається, що горілка і в сім'ї ваших батьків була, мабуть, частим гостем. Бо у твердій, порядній родині не допустять того, щоб дитина в десять років напилася наливки «по-зав'язку», а в 14-річному віці вже ласувала горілкою та самогном. Усе повертається «на круги своя». Тож попередіть хоч свою дитину, дівчинку, яка має стати повноцінним членом нашого суспільства.

У листі змальовано хоч і неповну, та яскраву картину. «Мені 23 роки, але я вже встиг втратити силу волі», «...Я пішов з дому, і тепер зі мною робиться щось незвичайне», «...настають хвилини і години тверезості, і мене терзає совість». Це справді відоме, характерне і описове в спеціальній літературі явище абутії, розладу волевої регуляції поведінки людини в результаті надлишку алкогольних подразнень. Усе розуміє людина, а вчинити нічого не може. Можна впевнено сказати, що у нього постійно тремтять руки, коли він похмеляється,

СПОРТ

У спортній шерензі молодих будівників Кременчуцької лінійної ділянки газопроводу Оренбург — Західний кордон СРСР віділялася струнка дівоча постать. І коли диктор-інформатор оголосив по стадіону про початок стартів ГПО серед спортсменок, що виступають у віковій групі «Фізична досконалість», її товариш по команді берлінський машиніст Бернд Бонзо привітно стиснув їй руку: «Бажаю успіху, Петра!»

Петра Пенепи, одягнута у фіолетовий тренувальний костюм, чекала виклику. Вона ручко кинулася вперед після пострілу суддівського стартового пістоleta, долаючи стомитривку. Та перед самим фінішем якась дівчина в жовто-

ми —
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

„ЧЕКАЙ
ЛИСТІВ,
ЛЮБО!“

гарячий футболіст обійшла її. «Хто б то міг бути? — подумалося їй. — Прудка!»

Петра згадала свої виступи у змаганнях студентів індустріального технікуму в районі Лейпцигу. Там вона не дозволяла нікому випереджати себе. Але тоді часу на тренування було більше, а тепер, працюючи у бюро підвідальності за розміщення робітників газопроводу на Кременчуцькій лінійній ділянці, Петрі доводиться обмежуватися у заняттях з улюбленого виду спорту. Дівчина підійшла до товаришів, коли своїми враженнями про участь у метанні гранати ділилася електроварник з м. Гемпінга Вернер Райсберг, член Сіпаки вільної німецької молоді. В розмову вступив і водій з м. Глаухау, член Соціалістичної єдиної партії Німеччини Клаус Коссака, який успішно закінчив біг. І раптом по стадіону оголосили про початок стрибків у довжину. Перша спроба Петри невдала — вона переступила плашки. Невдоволено зімрулилася, сіла неподалік у секторі для стрибків. «Якби було азутти з шипами», — подумала вона, знімаючи зі своїх ніг спортивні шипки. Замислившись, Петра її не помітила, як поруч неї появилася чинсь постать. Лише ледьліній легенький дотик вилів її із задуму. Трохи підвівши голову, Петра побачила в діючих руках «шипівки». «Це вона! Це вона мене випереджала!»

— Люба! — голосно промовила руська дівчина.

Знайомство відбулося після чергового (вже п'ятого) стрибка, здійсненого Петрою в Любінських «шипівках».

Вони порозумілися швидко, хоча розмовляли довго, з трудом, використовуючи допомогу сторонніх.

На лінійну старту для метання гранати дівчата вирушили вже разом.

Петра довідалася, що її російська подруга вже давно захоплюється легкою атлетикою.

Люба Лагно років кілька тому була чемпіонкою області серед школярів, та й тепер регулярно тренується в групі майстра спорту М. Горюхінського. А найбільше їй подобається біг і стрибки.

Люба знайомила Петру та її друзів — муляра з м. Айзенберга фольклора Ріхарда і водія з Карл-Маркс-Штадта Андреаса Вінклера з визначними місцями Східнонімецької Республіки.

Вона запросила їх до своєї сім'ї на чаювання, а потім усі разом побували на концерті художньої самодіяльності. «Дружба — фройндшафт» — звучала в залі пісня. І ще міцніше стискали одна одну руки подруги, сльозини поруч...

Пізно ввечері автобус із делегацією німецької молоді вирушав з міста. В руках у Петри Пенепи — аркуш паперу з адресою її нової подруги з українського північно-східного міста.

— Чекай листів, дорога Любо!

І. ЯКІВЕЦЬ.

м. Східнонімецької.

Тренер з художньої гімнастики В. С. Бикова одна з найбільш досвідчених серед фізкультурних активісток обласної ради ДСГ «Буревісник». Її вихованці не раз були призерами обласних та республіканських змагань.

На фото: гімнасти виконують спортивно-хореографічну композицію.

НАША ПРОФЕСІЯ
НЕ ТЕРПИТЬ
БАЙДУЖИХ

Поет Роберт Рождественський
про громадську позицію письменника

несправедливості, від голоду, від неписьменності, від багатьох і багатьох бід?

— Але саме тепер багато творів літератури, мистецтва на Заході особливо далекі від тих, хто «бореться, страждає». За свідченням англійського письменника Джеймса Олдріджа, «мистецтво Заходу дедалі глибше поринає в опис диких терзань зруйнованої особи, зокрема самого художника. Самоаналіз, самовираження, інтерес лише до власних переживань домінують у цій літературі, в ній процвітає культ хвороби, заблудної свідомості та безпорадного індивідуалізму».

— На жаль, це так, хоча, на щастя, це стосується аж ніяк не всіх. Але ось що мені, наприклад, важко зрозуміти: така позиція індивідуалістичної самоізоляції знаходить теоретичне виправдання в деяких філософських роботах. Так, у книзі «Мистецтво і суспільство» англійський естетик Херберт Рід зазначає, ніби мистецтво «у своїй суті незалежне від політики, як політичне незалежне від моралі та інших тимчасових цінностей». Він закликає художників вийти «за межі добра і зла», вторячи авторів «По той бік добра і зла» Фрідріху Ніцше, чия філософія була взята на озброєння ідеологією фашизму. До речі, поїти до влади Гітлеру і його поплічникам допомогла саме обивательська

байдушість, яка уразила і деяких письменників. На жаль, історія повторюється: згадаймо Чилі!

І, як і раніше, злободенно звучить запитання, поставлене ще Максимом Горьким, одним з основоположників соціалістичного реалізму: «З ким ви, майстри культури?»

— Як відомо, в Англії Франції, наприклад, видаються радянські книги у 6—7 разів менше, ніж в СРСР англійських і французьких. Приблизно такий же контраст і при зіставленні з Італією, ФРН, США. Може, одна з причин — громадянські радянської літератури! Ось вас, скажімо, теж, очевидно, не дуже охоче видають на Заході, а якщо видають, то мікротиражами, чи не так!

— Чесно кажучи, підрахунками не займався. Я знаю ціну своєї творчості у себе на Батьківщині, де мої книги виходять великими тиражами. Мене хвилює інше.

Виступаючи в одному з університетів США, я спитав студентів, кого з наших письменників вони вивчають. Відкрилася фантастична картина: по два семестри вони студіюють мало кому відому навіть у Росії поетесу Олену Гуро, яка залишила нашу країну після революції. А таких корифеїв нашої літератури, як Олександр Блок чи Володимир Маяковський, проходили, що називається, «галопом по Європах».

І ще: коли радянські поети виступають у пресі з політично чіткими, художньо досконалими речами, їх на Заході «не помічають». Але слід кому-небудь із нас зазнати справедливої критики в радянській пресі, як там негайно ж появляються «записники» автора, якого хотіли б бачити «опозиціонером», «інакомислячим» і т. д. і т. п.

— Андре Моруа якось зауважив, що є дуже багато письменників, які знаходять особливого роду похмуру задоволення в тому, щоб принижувати людину і показувати сцену насильства, ганьби. «Чорні» автори говорять читачеві про його дикі інстинкти, про його комплекси брехні, але не про високі моральні якості, що існують насправді.

— Моруа має рацію: зло, яке, на жаль, є в житті, це не вся правда. Поруч сил зла активно діють сили добра. Перекриваючи ж правду — значить мимоволі лити воду на млин силам зла.

— Полеми бою, полем риску називали письменники стіл літератора на VI з'їзді письменників СРСР, що проходив 1976 року. Але боротьба — це, либонь, нелегко, доводиться часом ставати на горло власній пісні, як казав Маяковський!

— Ага, але світ улаштовано так: бути поза боротьбою, поза політикою — це не просто фарисейство, це теж свого роду політика. Цілою конкретна. Яка має певні традиції. І яка не раз призводила до катастрофи. Бійтеся байдухи!

Поет-трибун Назим Хікмет сказав: «Якщо я горіти не буду, якщо ти горіти не будеш, якщо ми горіти не будемо, хто тоді розвіє темряву?»

Фелікс МЕДВЕДЬ (АПН).

Іван Леонідович
СЛОБОДЕНКО

26 листопада 1976 року, після тяжкої хвороби помер слухач Вищої партійної школи при ЦК Компартії України, член КПРС з 1971 року Іван Леонідович Слободенко.

І. Л. Слободенко народився 28 січня 1945 року в селі Мартинівці Новоархангельського району Кіровоградської області. Після закінчення Мелітопольського інституту механізації сільського господарства в 1968 році працював інженером Добро-величківського районного об'єднання «Сільгосптехніка». В 1970—1974 роках перебував на комсомольській роботі інструктором Кіровоградського обкому ЛКСМ України, першим секретарем Добро-величківського райкому комсомолу. І. Л. Слободенко — делегат XXII з'їзду ЛКСМ України.

З листопада 1974 року І. Л. Слободенко працював завідувачем сектором механізації і електрифікації сільгоспвідділу обкому Компартії України, а з вересня минулого року навчався у Вищій партійній школі при ЦК Компартії України.

І. Л. Слободенко поряд з іншими товаришами, зокрема, чуйним товаришем, користувався повагою співробітників.

Світла пам'ять про Івана Леонідовича Слободенка збережеться в наших серцях.

Група товаришів.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

А ВИ ЛЮБИТЕ
МУЗИКУ?

Завідуючий відділом народної освіти Кіровоградського району м. Кіровоград В. П. Лозовий напередні надіслав відповідь на виступи «Молодого комунара» під такою рубрикою... Редакція цікавий став справ із веденням уроків музики у школах обласного центру.

Педагогічні колективи шкіл Кіровоградського району обговорили матеріали газети, присвячені цій темі. В. П. Лозовий повідомляє про організацію діяльності хорів із учнів 4—7 та 8—10 класів, у яких беруть участь діти з повільною психікою. Під час уроків музики дітям відзначають хорі середніх шкіл № 9, 13, 17, школи-інтернату.

Кращий вокальний ансамбль старшокласників СШ № 9 зайняв друге місце на міському огляді «Молоді голоси», і на обласному огляді художніх колективів шкіл району разом з вокальним ансамблем хлопчиків СШ № 17 визначені для участі в республіканському конкурсі.

Близько півтори тисячі учнів середніх шкіл № 27, 15, 25, беруть участь у музикальних студіях при будинках культури підприємих і установ обласного центру. При Будинку культури «Аніатор» працює «Дитяча опера».

У школах створюються кабінети естетичної освіти, де проводяться уроки музики, де встановлюють технічні засоби і «співачі дошки». Проводяться лекції і бесіди на теми «Нам пісні жити й будувати допомагає», «Про творчість П. І. Чайковського», «Музика Бетховена», «Творчість композитора О. Пахмута», «Музика в житті В. І. Лєніна». У школі № 23 діє лекторій по циклу «Як слухати і розуміти музику» з участю працівників музичного училища.

ТИРАЖ
«СПОРТЛОТО»

27 листопада 1976 року в м. Москві відбувся 16-й тираж суботнього «Спортлото».

Виграші випали на такі номери:
1-й тираж — 8, 22, 25, 26, 32.
2-й тираж — 10, 23, 24, 25, 34.

Виплата виграшів виплачуватиметься з 7 грудня.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ в. Карпенко.
Газета публікується
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.